

пременно оцвѣтени или опушени стъкла. Когато инструмента, съ който правимъ наблюдението, не притежава цвѣтно стъкло, най-добре е да опушимъ окуляра и тогава да го употребяваме. При това инструмента трѣбва често да се размѣства, защото при продължително наблюдение лещитѣ се силно нагрѣватъ и може лесно да се пукнатъ.

Най-добре е да се наблюдава слънцето отъ нѣкой прозорецъ, който е изложенъ къмъ него, като телескопа се постави на прозореца между две завеси отъ тъмна материя.

Практикува се често така нареченото проекционно наблюдение на слънцето, което се състои въ това, че на известно разстояние отъ окуляра на насочения къмъ слънцето телескопъ се поставя рамка съ чисто бѣла хартия, върху която да се проектира изображението на слънцето. И тукъ телескопа, както и при право наблюдение, трѣбва да се постави въ прорѣзъ между две плътни завеси, така че въ стаята, кждето наблюдаваме, правовлизащата отъ слънцето свѣтлина да бѣде само тази, която минава презъ инструмента. Полученото по такъвъ начинъ изображение може да се наблюдава съ голѣма леснина и тъмнитѣ или свѣтли петна по слънцето, както и изригванията по него, се много ясно различаватъ.

Една грѣшка, която се прави отъ всички любители астрономи е тази, че тѣ се стремятъ да употребяватъ телескопи съ много голѣмо увеличение при наблюденията си надъ слънцето и луната. Най-подходящи телескопи за наблюдение на слънцето сж тѣзи съ 50 пжти увеличение, а за луната — 80 пжти. Разбира се, и съ по-голѣми телескопи може да се наблюдава, но съ тѣхъ лесно боравятъ само въ обсерваториитѣ. Тѣ не могатъ да обхвататъ цѣлитѣ дискове на слънцето и луната, но